

FARNI LIST

župnije Dolnji Logatec

Letnik 35, št. 9
SEPTEMBER 2015

V TEJ ŠTEVILKI:

- ⇒ PASTORALA
- ⇒ NOTRANJE
OZDRAVLJENJE
- ⇒ NE UBIJAJ
- ⇒ SPOLNOST

<http://zupnija-dolnji-logatec.rkc.si/>

NOVO PASTORALNO LETO

Začenjamo novo pastoralno leto. To besedo slišite pogosto, pa tudi besede pastir, pastoralni sodelavec, pastoralni načrt, pastoralna ...

Te besede izhajajo iz latinske besede »pastor« – pastir. Že sam Jezus je o sebi rekel: JAZ SEM DOBRI PASTIR. Pastir je tisti, ki druge vodi na dobro in sočno pašo. Jezus je pastir, ki daje življenje in vodi v večno življenje. V Cerkvi niso pastirji samo papež, škofje in duhovniki. Pastirsko, učiteljsko in duhovniško službo smo prejeli pri sv. krstu, to pomeni, da smo tudi vsi krščeni pastir-

ji, učitelji in duhovniki sol, luč in kvas za ta svet.

Kaj je pastoralna? Pastoralna je način, kako v življenju voditi ljudi, da bi se srečali s Kristusom. Zato so vse skupine, bogoslužje in pouk v službi le temu namenu. Srečati se s Kristusom pomeni doživeti in osebno spoznati, da je Jezus edini Odrešenik, Bog in človek, ki je postal človek, da bi nas ne le počlovečil, pač pa tudi pobožanstvil. Jaz kot vaš župnik sem prvi, ki sem v župniji za to odgovoren; čeprav sem slaboten človek, računam na Boga, ki me je izbral in k vam poslal v

Foto: Marjan Verč

ta velik namen, vi verniki pa vsak po daru, ki ste ga prejeli, odgovarjate na ta Božji klic in tako bo župnija živ organizem in družina, ki prinaša veselo novico v ta konkretni čas, probleme in potrebe.

Pastorala je torej način, da oznanjamo, da nas Bog ima rad in iz te ljubezni živimo, da svet, ki vidi med seboj Kristusove učence in pričevalce ne obupa, ampak se odpira življenju.

Vaš pastir župnik in pastoralni sodelavci skupaj kličemo Božji blagoslov in Sv. Duha na vso župnijo in naš kraj Logatec.

Janez Kompare

POSLANICA OB ZAČETKU ŠOLSKEGA IN KATEHETSKEGA LETA

Spoštovane učiteljice in učitelji, spoštovani starši, drage učence in učenci, dijakinje in dijaki!

Začenjamo novo šolsko leto. Vsak začetek prinaša s seboj nemir pričakovanja, načrtovanja, novega upanja in dobrih sklepov. Vaše delo, dragi učenci in dijaki, kakor tudi delo vas, spoštovani starši in učitelji, ki otroke in mlade spremljate pri njihovi rasti v znanju in dozorevanju v človeških krepostih, je izrednega pomena za družbo in Cerkev.

Preko različnih šolskih in obšolskih dejavnostih boste,

dragi učenci in dijaki, odkrivali lepoto, smiselnost in bogastvo sveta, ki nas obdaja in ki nam je zaupan v odgovorno upravljanje. V stvarstvu boste prepoznali sledi Stvarnika. Bodite radovedni in pomnožite številne darove, ki jih je Stvarnik položil v vas, in jih uporabljajte v dobro vseh ljudi in celotnega stvarstva. Od vas, dragi učenci in dijaki, je odvisna naša skupna prihodnost.

In vi, spoštovani starši in učitelji, bodite s svojimi izkušnjami opora in z osebnim odnosom do narave in do ljudi zgled. Vaše znanje bogati znanje otrok in mladih, vaši življenjski

POMEN SV. MAŠE ZA NOTRANJE OZDRAVLJENJE

zglede pa plemenitijo njihova srca, da bodo mogli, ko bo napočil njihov čas, znanje uporabljati s srcem in tako ta svet delati lepši in prijaznejši za vsakega človeka.

Vsem se zahvaljujem za vse dobro, kar ste doslej naredili na področju vzgoje in izobraževanja, ter vam v novem šolskem letu želim veliko medsebojnega zaupanja, pomoči, potrpežljivosti in naklonjenosti. Če bomo znali tako pristopati k svojim odgovornostim, se bomo na koncu leta lahko vsi veselili sadov, ki jih bo obrodilo naše delo. Pri vašem delu vas bom spremljal in podpiral s svojo vsakdanjo molitvijo.

*msg. Stanislav
Zore OFM
ljubljski
nadškof metropolit
predsednik Komisije
za šolstvo pri SŠK*

Za zdravljene telesnih in duševnih bolezni imamo zdravnike, zdravila in bolnišnice. Ko pa je bolan duh, potrebujemo drugačno zdravilo. Kakor je težko dajati diagnoze za »telesne« bolezni, toliko težje je za duhovne. Kako prepoznati »obolelost duha« pri sebi ali v okolici?

Mnogi ljudje ne morejo prav zaživeti, ker so pretirano jezni, ljubosumni, leni, nečimrni, oholi, preklinjajo, prezirajo druge, sovražijo, delujejo napadalno (navzven ali navznoter), tlači jih mora, so depresivni, nimajo vsakdanje moči za življenje, v vsakem dejanju vidijo zaroto proti sebi, jih je strah, so panični ... so nekako ovirani in nekateri celo blokirani iz neznanih ali nejasnih razlogov. Pri mnogih so vzroki lastni grehi, še posebej, če smo z njimi prizadeli druge; potem so grehi, ki so jih drugi storili nam, ne da bi bili krivi mi. To je v nas povzročilo

lo hude travme. Včasih vse od naštetega izvira od naših prednikov, ki jih niti poznali nismo, in negativno deluje v družinskem deblu in zelo ovira normalen razvoj posameznika.

Jezus je prišel, da nas osvobodi in ozdravi – duhovno ozdravi, kar pa lahko potegne za seboj tudi duševno in telesno ozdravljenje. Ko je Jezus zdravil telesne in duševne bolezni, je to delal iz sočutja. Toda vsakokrat je rekel ljudem, naj o tem nikomur ne govorijo. Ko pa je ozdravljajal na duhovnem področju, npr. ko je izganjal demone, je rekel: »Vrni se domov in pripoveduj, kaj vse ti je storil Bog« (Lk 8,39). Torej je bilo to slednje pomembnejše. Če bi Jezus zdravil samo telesne in duševne bolezni, bi kljub temu ostala greh in zlo v ljudeh in ne bi bili odrešeni.

Jezus ni prišel popravljat starega sveta – ampak ustvariti nov svet, prenovljeni svet v duhovnem pomenu. Z

Jezusovim vstajenjem se je začelo tudi novo stvarjenje. Sveti Duh deluje v nas. Vse trpljenje in vse zlo je zaradi greha. Torej je razumljivo, da bosta naša psiha in naše telo zdrava, ko se osvobodimo vsakega zla.

Eksorcist Marjan Vetrnik opisuje pet vstopnih mest hudega duha. Eno je družinsko deblo (rodbina). Kot se podedujejo telesne in duševne bolezni, se dedujejo tudi duhovne. Od prvih prednikov smo podedovali že izvirni greh, ki ima svoj zunanji izvor v hudiču, notranjega pa v človekovem napuhu. Nepokesaní greehi in rane se lahko prenašajo na potomce.

Radost doživljamo samo, kadar živimo v soglasju z Božjim zakonom. Šele tedaj uživamo vse življenje iz globine duše in telesa. Svet je ustvaril Bog in ne hudič. Zato lahko samo Bog da radost in zadovoljstvo. Greh veliko obljublja, malo daje in vse vzame. Greh je vedno prevara, laž in smrt.

Začetek zdravljenja duha je vera, da so vse besede Svetega pisma zdravilne. Ko Jezus pravi: »Odpusti«, to ni samo moralno načelo, ampak je tudi zdravilo. Ko odpuščamo, se namreč osvobajamo jeze. Ta razdira naše telo in psiho, da ne deluje več celovito in svobodno. Otrok, ki ne dobi dovolj ljubezni od svojih staršev, prebuja v sebi sovraštvo do staršev in bližnjih in v odnosu z njimi zapada v napetosti, krčovitosti, kar se zrcali tudi v njegovem telesu.

Pri zdravljenju notranjih ran je potrebno osebno poglobljanje v molitev, ki je živ osebni pogovor in odnos z Jezusom Kristusom. Še posebej branje Svetega pisma nove zaveze, zlasti odlomkov, v katerih Jezus ozdravlja in naroča svojim učencem, naj delajo isto kot on.

Obstajajo tudi različne molitvene skupine, ki molijo na svojih srečanjih za ozdravljanje notranjih ran: ta molitev je lahko karizmatična (zlasti v

okviru duhovnega toka Katoliške karizmatične prenove) ali pa gre za ozdravljanje po redni molitvi.

Parom pred vstopom v zakon se priporočajo duhovne vaje za ozdravljenje notranjih ran, kar lahko prepreči marsikatero težavo. Obhaja se lahko tudi maša za ozdravitev družinskega debbla, vendar ta brez sprave v družini nima pomena.

To so na kratko glavni razlogi za darovanje maš za »notranje ozdravljanje in ozdravitev družinskega debbla«, ki ji lahko sledijo tudi molitve nad posamezniki.

Take maše bodo odslej tudi v naši župniji, in sicer **vsako 3. nedeljo v mesecu ob 19. uri** (v zimskem času ob 18-ih) **v župnijski cerkvi.**

*Po spletnih virih
in literaturi
dr. Marjana Turnška
povzela LjuT*

V sklopu Nikolajevih srečanj in Socialnega tedna Vas župnija Dolnji Logatec vabi na predavanje z naslovom

ZAPLETENIH ČASIH VZGAJATI ENOSTAVNO

v četrtek, 17. septembra, ob 19. uri
v Jožefovi dvorani medgeneracijskega doma.

Predaval bo **msgr. Slavko Rebec**,
univ.dipl.teol. in dipl. pedagog

Čas, v katerem živimo, doživljamo kot zelo zapleten. Vsakovrstne krize nas strašijo. Starši in vzgojitelji se že v naprej bojimo možnih posledic naših dejanj, odločitev, vzgojnih posegov. Na področju vzgoje se iščejo »čudežne« formule, tako z vidika vsebine kakor z vidika vzgojnih metod in pristopov. To vodi v vedno večjo zmedenost vzgojiteljev, vzgoja pa je videti kot nekaj zelo kompliciranega.

Odgovor, ki ga predlagam na to situacijo je, da se ponovno ozremo na glavne in prvinske potrebe otroka, ki je oseba v nastajanju. Otroku je potrebno omogočiti varno okolje, v katerem bo lahko »preizkušal« življenje. Predvsem pa je potrebno biti kot vzgojitelj preprost, jasen in enostaven v predlogih otroku. Da bi vzgojitelj lahko bil tak, mora biti v sebi čim bolj trden, jasen in v pristnem odnosu.

Predavatelj Slavko Rebec opravlja službo škofovega vikarja za pastoralo in župnika v Šmarjah pri Kopru. Prej je bil 12 let rektor Škofijske gimnazije Vipava. V vlogi duhovnega spremljevalca in vzgojitelja vodi različne programe za mladostnike in za odrasle. Ukvarja se s podporo staršem pri vzgoji otrok. Na šoli je razvil posebno obliko avtentičnega pouka Vera in kultura v 3. letniku katoliške gimnazije. Sodeluje tudi v skavtskem gibanju.

Prisrčno vabljeni!
Povabite tudi znance in prijatelje!

*Vstop prost, Bog pa vam povrni vaš prostovoljni dar,
s katerim boste omogočili obisk zanimivih gostov tudi v prihodnje.*

OB ZAPOVEDI »NEDOLŽNEGA IN PRAVIČNEGA NE UBIJAJ« (2 MZ 23,7) IN MIRU

Nagovor duhovnika pri sveti maši v Radencih, kjer sva z ženo prebela nekaj mirnih poletnih dni, naju je zdramil iz počitniške otopelosti. Razmišljanje duhovnika in njegovo iskanje odgovora na

vprašanje, zakaj se tako hitro spreminjajo naše vrednote, tudi tiste, ki smo jih še do nedolgo tega sprejemali vsi kot kašipot v življenju in imeli za ne dvomljivo pravilne. Tako zapoved »ne

ubijaj ...« zahteva mir srca – Blagor tistim, ki delajo za mir (Mt 5,9).

Razmišljanje me je vodilo k zaključku, da nas naši sodobni življenjski trendi vodijo k razvrednotenju vsega, kar nas uči naša vera. Povedano, pa tudi številne moreče zgodbe v novejših dneh, obglavljenih žrtvah in grobovih na morskem dnu, nas silijo k premisleku in iskanju odgovora na vprašanje, zakaj s tako lahkoto in brez predsodkov sprejemamo toliko preganjanj iz domov in tudi krvi. Ta trend se skozi zgodovino ponavlja in celo povečuje pred našimi očmi.

Pomanjkanje zavesti, da je človeško življenje sveto in da spoštovanje ter rast človeškega življenja zahteva mir se na vsej črti odraža v našem vsakdanu.

Z razvrednotenjem vrednosti vsakega življenja sem se soočal tudi ob prija-

teljskem pogovoru, ko mi je sogovornik prepričan v svoj prav zatrjeval, da primeri strašljive smrti ob koncu druge svetovne vojne v naših gozdovih, opisane v romanu Draga Jančarja »To noč sem jo videl«, niso nič posebnega. To se je pač dogajalo. Tako razvrednotenje pogledov na življenje in človeka so vsaj meni nerazumljivo opustošenje razmišljujočega sodobnika.

Prav tako nerazumljivim pobojem enih in drugih smo bili priča tudi pri nas že ob začetku druge svetovne vojne. Skrivnostni poboji »Črne roke« na eni strani in strašljivi povojni poboji vnašajo nemir v ljudi še danes.

Še vedno mi ostaja v spominu tudi materino pripovedovanje o stiski beguncev iz Gradiške v času prve svetovne vojne. Vsa družina je morala prebežati v naš kraj. Ljudje so jih sprejeli v svoje skromne domove in z njimi delili streho in kruh. Za današnji

življenjski slog nerazumljivo početje, ko se zgražamo nad pričakovanimi begunci.

Pa se je podoben eksodus (izseljevanje) pri nas ponovil pred 70 leti, ko je tudi iz naših domov več tisoč »drugачnih« (samo drugače mislečih) ljudi, ki so se bali komunistične prihodnosti. O takem begu v neznanu je zapisala spomine mame Francke Mihevc poročene Tomazin njena hčerka Sonja Valentin-Tomazin. Polno Vetrinjsko polje je bilo kaki dve leti dom našim beguncem, preden so se porazgubili po svetu.

Ne nazadnje, zadnja vojna morija na naših tleh in beg pred vojnimi grozotami številnih pregnancev še ni zbledel in takratne rane še niso zacekljene. Mnogi begunci iz juga naše takratne skupne domovine so vendar našli vsaj začasno bivališče.

Mi pa se danes s svojo odtujeno zahodnjaško in egocentrično usmerjeno vestjo že v naprej bojimo vsake spremembe in izgube s sicer trdom pridobljenega imetja – standarda.

Tudi sam sem med tistimi, ki se mu ob tem postavljajo številna vprašanja. Ali se bom morda moral tudi sam odpovedati čemu in kako – v dobro številnih nesrečnih ljudi, ki bežijo v Evropo.

Morda nam pri tem razmišljanju vendar pomaga tudi zavest, da smo kristjani.

Tudi neverni človek ob vsem, kar se dogaja danes, more pomisliti na besede svetega Avguština, da je človekov napuh razlog zato, da postanemo zavistni in samo vase zagledani. Vsak sam hoče določiti, kaj je dobro in kaj ne, je zapisal francoski mislec Fabrice Hadjhadj.

Mihevc Pavel

RAZSTRUPLJENI EROS – SPOLNOST IN KATOLIŠKA CERKEV

Ko je govora o katoliški spolni moralni je dobro poznati njeno zgodovinsko ozadje. V Cerkvi se je v določenem obdobju res pojavil precej negativen odnos do vsega telesnega, kar pa težko pripišemo krščanstvu kot takšnemu. Pri Kristusu ni opaziti negativnega odnosa do spolnosti. Prav nasprotno: Kristus prizanesljivo gleda celo na prostitutke kot predstavnice iznakažene in sprevržene spolne morale. Sprejema jih z vsem spoštovanjem in jim izkazuje dostojanstvo ter jih nikdar ne prezira, četudi jih tedanja judovska

družba farizejsko zaničuje. Že splošen Jezusov odnos do žensk, ki so bile v tistem času absolutno podrejene in drugorazredne, je bil nekaj nepredstavljivega, da pa si je drznil govoriti s tujkami, ki so jih Judje pogosto imeli za predstavnice nižje kaste in celo prostitutkami, pa je bil škandal kolosalnih razsežnosti, saj so mu takšno ravnanje branili celo njegovi najbolj zvesti učenci, kar v svojem delu »Razstrupiti eros« (Celjska Mohorjeva družba, 2015) priznava tudi priznani katoliški teolog Martin M. Lintner: »Če je bila

za Jezusove sodobnike pohujšljiva že njegova neporočenost, potem je bil njegov odnos do žensk še bolj pohujšljiv. V močno patriarhalno zaznamovanem okolju, ki je strukturno zapostavljalo ženske in v katerem so bile z lahkoto izobčene ali pa so ostale brez pravic in sredstev, je šel Jezus prek družbenih ter verskih norm in se je sproščeno družil z ženskami: nagovarjal je tuje ženske; tako je na začudenje in neodobravanje svojih učencev pričel pogovor ob Jakobovem vodnjaku z žensko, ki je bila tujka, neverna in prešušnica; o ženskah je govoril lepo in s spoštovanjem ...« (Lintner, 2015, str.33–34). Te besede pa odpirajo še eno pomembno vprašanje s področja cerkvene spolne morale, in sicer odnos Cerkve do žensk, ki je še dandanes deležen mnogih očitkov, saj naj bi cerkev po mnenju nekaterih ženske zatirala in jih spravljala v podrejeni položaj, še

posebej pereče pa se nekaterim zdi vprašanje o možnosti opravljanja duhovniške službe s strani žensk, kar je v mnogih protestantskih cerkvah že dolgo časa nekaj povsem običajnega. Stališče Katoliške cerkve glede tega je povsem jasno – žensko duhovništvo ni sprejemljivo, saj so bili apostoli, ki so bili deležni zadnje večerje (ustanovitve evharistije) izključno moški in so pozneje tudi posvečali druge pastoralne delavce (škofe in duhovnike), ki so bili prav tako moški. »Rezerviranost« duhovniške službe za moške katoličane pa ne more in ne sme biti dojeta kot zapostavljanje žensk, saj v svetem pismu najdemo veliko plemenitih žensk, ki so imele v zgodovini Judovskega naroda in nasploh odrešenja zelo pomembno vlogo. Med drugim lahko omenimo Jezusovo mater Marijo, Marijo Magdaleno, Estero, Judito in Ruto. Tudi v zgodovini Cerkve se

je navkljub opaznemu pomanjkanju žensk na vidnejših pozicijah v cerkvenih krogih pojavilo, kar nekaj omembe vrednih žena, npr. Ivana Orleanska, Katarina Sienška in Brigita Švedska itd. V Cerkvi pa se še zlasti v zadnjem času pojavljajo tudi pozivi in razmišljanja o tem, kako nežnejšemu spolu znotraj svojega občestva nakloniti več vidnih, pomembnih in odgovornih položajev, kar lahko razumemo tudi kot odgovor na izrazito okrepitev feminističnih gibanj znotraj zahodne družbe v zadnjih desetletjih in s tem tudi prizadevanja za preprečevanje apostazije med vernicami, ki se zaradi svojega spola v cerkveni skupnosti čutijo zapostavljene. Poleg tega želi Cerkev tudi odgovoriti na nove izzive vse hitreje spreminjajoče se družbene stvarnosti.

Pa se vrnimo k predhodni tematiki, torej k Jezusovemu pogledu na telesnost

oziroma spolnost. Pri njem bi lahko sklenili, da mu ni bilo tuje ali, bog ne daj, odvrtno nič, kar je bilo človeškega. Tudi prešuštnici, ki so jo Judje želeli kamenjati je velikodušno odpustil in je ni imel za kužno. Zlorabo spolnosti kot je prešuštvo ali vlačuganje je seveda obsojal, ne pa tudi spolnega akta kot takšnega. Pri Njem ni zaznati izumetničeno vzvišenega odnosa do spolnosti in njenega obravnavanja kot nekaj drugorazrednega, umazanega, prostaškega ali celo peklenškega. Tudi svojega devištva ni puritansko privzdignil na narcisoidni piedestal najbolj sterilne oblike življenja. Odrešenik je govoril predvsem o tem, da se nekateri odločijo za samsko življenje »zaradi Božjega kraljestva«, in da se v prihodnjem življenju ljudje ne bodo ne ženili ne možile. Zakaj bi sam Bog obsojal nekaj, kar je sam ustvaril? Ne bi s tem prišlo do najbolj absurdnega proti-

slovja in vprašanje o Božji popolnosti, saj bi se s tem postavljalo pod vprašaj, ali je vse, kar je ustvaril, zares »prav dobro«, kot beremo v prvi Mojzesovi knjigi. Zadržanost do spolnosti »iz nekakšnih higieničnih vzgibov« je prodrla med kristjane šele z grškim stoicizmom, ki bi lahko nastal kot odgovor na antično spolno perverzijo, ali pa preprosto izhajal iz načina razmišljanja, ki je človeka dojemal dualistično, torej kot

ločenost na manjvredno telo in večvredno dušo, kar je iz krščanskega gledišča povsem nesprejemljivo. S tem so mnogi kristjani v svojem pogledu na telesnost in spolnost vzneseno zatavali v drugo, prav tako patološko skrajnost, ki se je v teku stoletij okrepila in zasidrala v miselnosti tako mnogih predstavnikov cerkvene avtoritete kot tudi običajnih vernikov. Prvi negativni vidik spolnosti je zaznati že pri svetem Avguštinu, ki se je velik del svojega življenja predajal spol-

nim užitkom in izkusil iznakaženo spolnost, ki mu je pogosto služila za emocionalni in čutni heroin ter bila pogosto povsem oropana ljubezni in se mu zato priskutila. Prav zato jo je ničkolikokrat v svojih spisih povezoval z grešnim, blatnim, nečistim, peklenskim, vendar pa se Avguštin zaveda, da obstaja tudi osrečujoča spolnost, katere poglobitvena komponenta je ljubezen, kar zelo jasno navaja na nekem mestu: »In kaj je bilo, kar me je naslajalo, kaj drugega kot ljubiti in biti ljubljen? Vendar se nisem držal meje, ki vodi od srca, koder se vije svetla steza prijateljstva, ne, izhlapevali so mi hlapi iz blatne pohote mesa in iz vrelca spolne doraslosti in mi pooblaševali in zatemnjevali srce, da nisem ločil vedrine ljubezni od temine strasti ...« (Lintner, 2015, str. 45). Pri Avguštinu je opaziti demoniziranje poželenja, ki naj bi zameglilo človekovo hrepenenje po Bogu. Še bolj kot pri njem pa je negativna percep-

cija spolnosti opazna, kot pravi Lintner, pri Cezariju iz Arlesa, »ki je od poročenih ljudi zahteval spolno vzdržnost v dneh pred prejemom evharistije, da bi tako njihova vest ostala čista.« (Lintner, 2015, str. 49). Mišljenje o spolnosti kot nečem nečistem se je skozi zgodovino Cerkve okrepilo in postalo nekakšen vsesplošno prevladujoč način njenega dojemanja, kar se je vleklo tako rekoč do sredine 20. stoletja, ko je takšen »kvazi« krepotniški način dojemanja seksualnosti uspela precej izmaličiti prav spolna revolucija 60. let in s tem prelomila mnoge tabuje na tem področju, pa tudi pripravila plodna tla za bolj zdrav in manj obremenjen način njegovega dojemanja, s tem pa odprla pot osvoboditvi mnogih potlačenih frustracij, ki so se nabirale skozi številne rodove vernikov brez njihove ustrezne razrešitve, kot so na primer v kolektivno zavest globoko zasidrani občutki krivde, ki jih lahko vzbuja že sama

misel na spolnost. Ob tem pa je treba jasno poudariti, da ne gre za to, da bi se zagovarjalo ideje perverzne spolnosti in nekakšne »izvajati spuščene ljubezni«, ampak za dejstvo, da je tudi že omejena revolucija Cerkvi pomagala na novo razmisliti o tej problematiki, zavreči določena zmotna prepričanja in vzpostaviti bolj zdrav odnos do človeškega telesa. Drugi vatikanski koncil je potrdil stališče Cerkve, da spolni odnos ni nekakšno dezinficirano frigidno občevanje, pri katerem mora iti izključno za akt prokreacije brez spolnega užitka. Do omenjenega cerkvenega zbora je

nekako veljalo splošno prepričanje, da je spolnost namenjena predvsem zaploditvi potomstva, medtem ko je skozi eros izražena ljubezen med zakoncema šele v zadnjih desetletjih postala njena enakovredna komponenta, ker se ji pripisuje moč, da krepí medsebojno povezanost in naklonjenost zakoncev.

Domen Mezeg

O delu in avtorju

Katoliška spolna morala na življenjski način

Med ljudmi je precej predsodkov glede katoliške spolne morale, ki jo tudi povsem cerkveno angažirani verniki običajno razumejo kot neživljenjsko, še več, celo kot golo moralo prepovedi. Tako se je razvil za cerkveno razumevanje nesprijemljiv razkorak med teoretičnim življenjem, ki ga predstavlja cerkveno učiteljstvo, in praktičnim življenjem številnih vernikov. Predvsem mladi in mlajši odrasli odrekajo Cerкви vsako pristojnost, da bi na področju spolnosti ponujala kakršnokoli svetovanje, s katerim

bi bili odnosi uspešni in srečni.

Zasluga pričujočega dela je najprej ta, da predstavlja bogat in načeloma pozitiven svetopisemski vidik spolnosti. Nato se avtor sprehodi skozi zgodovino spolne morale. Proti koncu pa se ne prestraši tega, da bi se spoprijel z vročimi temami spolne morale.

O avtorju

Martin M. Lintner se je rodil leta 1972 v Bolzanu na Južnem Tirolskem. Leta 1993 je vstopil v red servitov (služabniki Device Marije), od leta 2013 pa je provincial tirolske province. Teologijo je študiral v Innsbrucku, na Papeški univerzi

Gregoriana v Rimu in na Dunaju, kjer je leta 2006 doktoriral na temo »Etika darov«. V letih 2006–2009 je bil predavatelj moralne teologije in cerkvenega družbenega nauka na Papeški teološki fakulteti Marianum v Rimu. Od leta 2009 je profesor moralne teologije na Visoki šoli za filozofijo in teologijo v Briksnu. Od leta 2013 do 2015 je predsednik European Society for Catholic Theology in član regionalnega evropskega komiteja društva Catholic Theological ethics in the world Church. Je sourednik teološke revije Brixner Theologisches Jahrbuch, avtor različnih člankov s področja bioetike, spolne morale in družinske etike ter osnovne moralne teologije.

KOLOFON

Izdaja: župnija Dolnji Logatec

Odgovarja: Janez Kompare

Glavni urednik: Alen Širca

Naklada: 700 kos

Spletni naslov: <http://zupnija-dolnji-logatec.rkc.si/>

Prispevke pošljite na naslov: farni.list.logatec@gmail.com do 15. v mesecu.